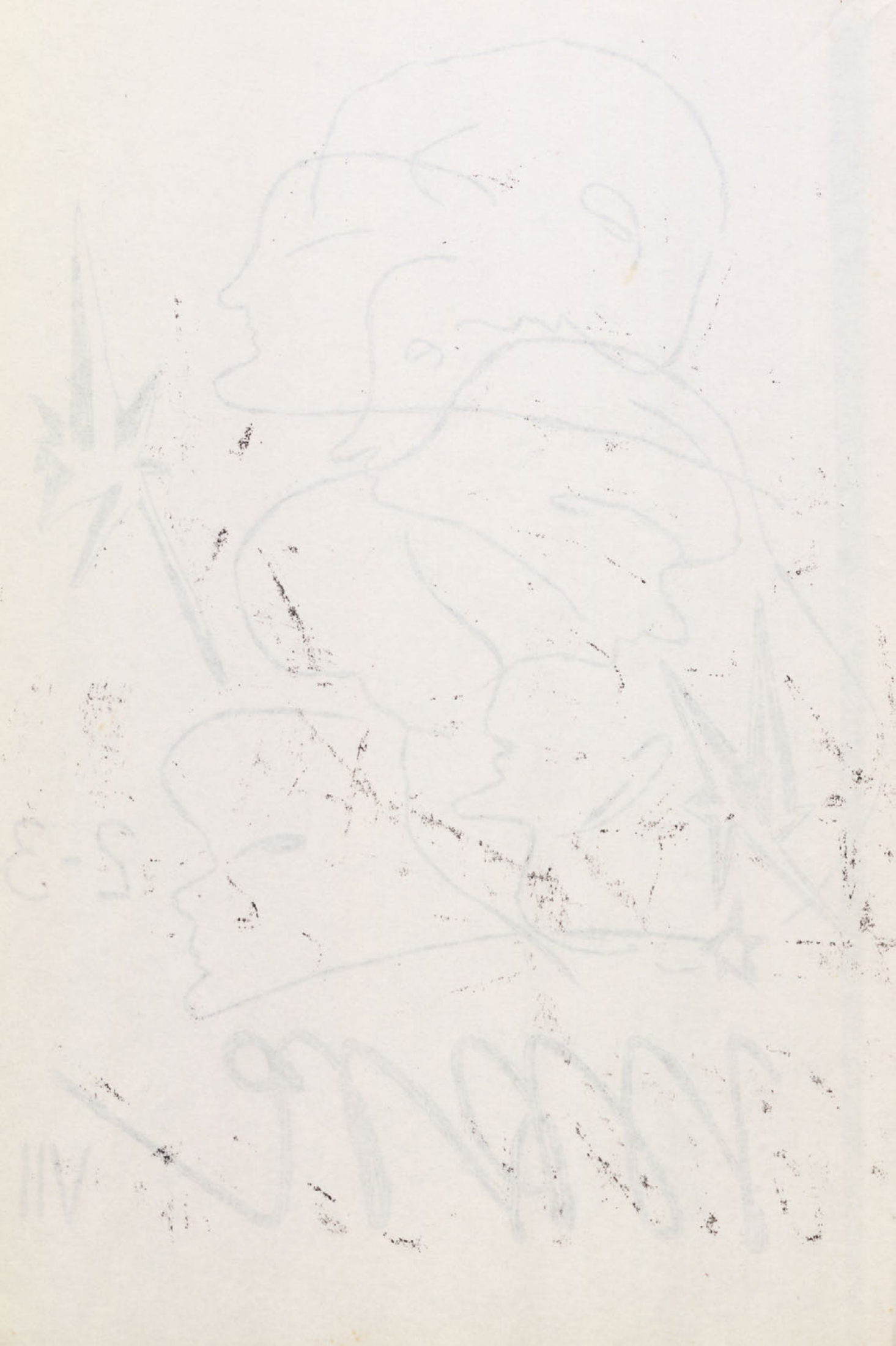
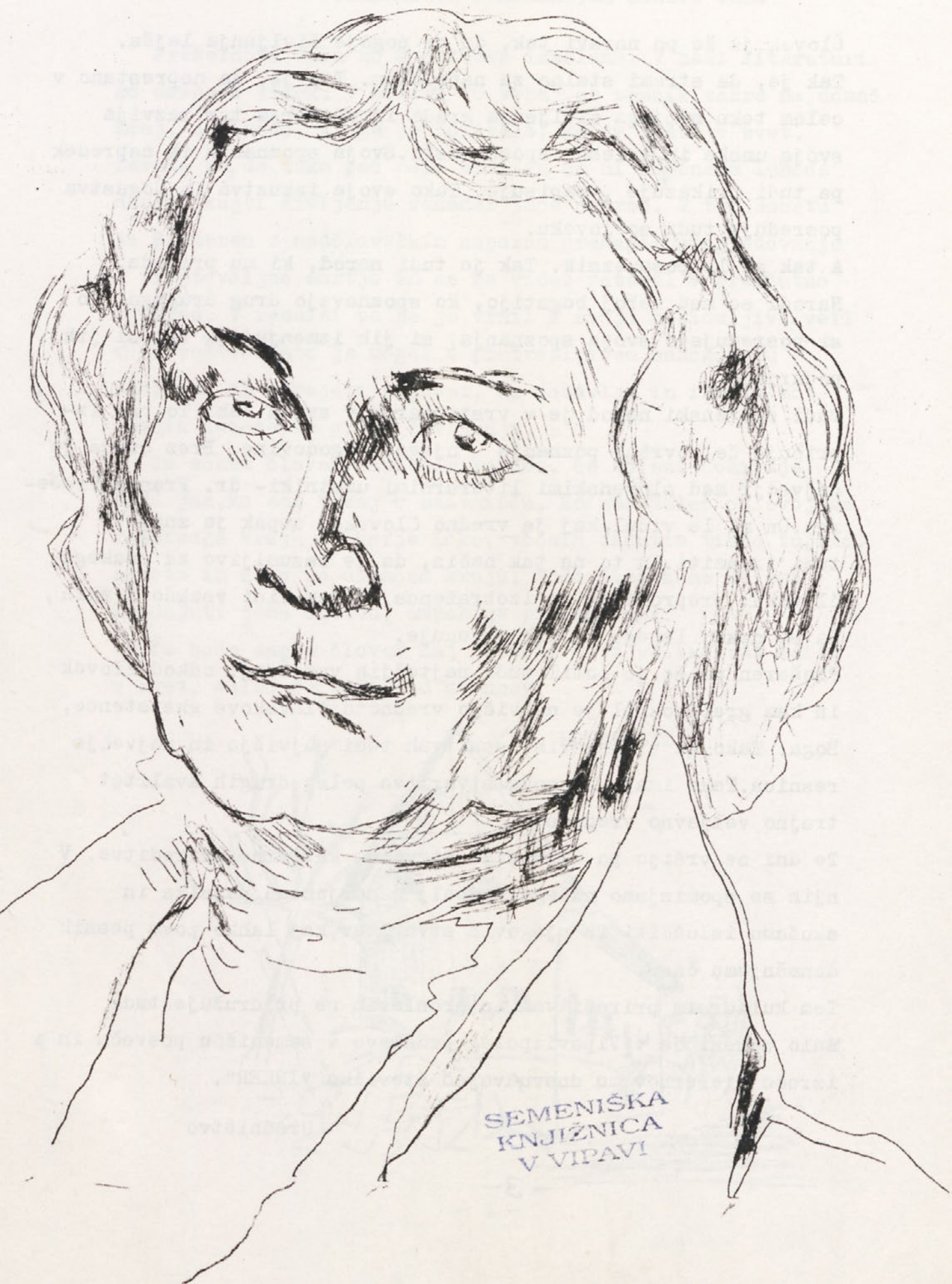

2-3

name VII

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Človek je že po naravi tak, da si pogoje življenja lajša. Tak je, da stremi stalno za napredkom. Tak je, da neprestano v celem teku svojega življenja gradi in ustvarja ter razvija svoje umske in telesne sposobnosti. Svoja spoznanja in napredek pa tudi prikazuje, zapisuje. Tako svoja izkustva in bogastva posreduje tudi sočloveku.

A tak ni le posameznik. Tak je tudi narod, ki mu pripada. Narodi se med seboj bogatijo, ko spoznavajo drug drugega, ko si posredujejo svoja spoznanja, si jih izmenjujejo ter si jih podarjajo.

Tudi slovenski narod je v vrsti narodov sveta tak. To nam izpričuje že površno poznanje njegove zgodovine. Brez dvoma je največji med slovenskimi literarnimi umetniki - dr. France Prešeren. On ni le videl, kaj je vredno človeka, ampak je znal to tudi izraziti. In to na tak način, da je razumljivo za vsakega človeka: preprostega in izobraženca. Obenem vidi vsakdo v njih, da so nekaj lepega in jih občuduje.

Prešeren pa se je lotil tudi najtežjih vprašanj: odkod človek in kam gre. Spoznal je najvišjo vrednoto človekove eksistence, Boga. Tako je v njegovih pesnitvah tudi najvišja in največja resnica. Tako imajo njegove stvaritve poleg drugih kvalitiet trajno veljavno vrednost.

Te dni se vršijo po Sloveniji številne kulturne prireditve. V njih se spominjamo našega najbolj nadarjenega pesnika in skušamo izluščiti iz njegovih stvaritev, kaj lahko pove pesnik današnjemu času.

Tem kulturnim prireditvam in proslavam se pridružuje tudi Malo semenišče v Vipavi: poleg proslave v semenišču posveča in izročča Brešernovemu dnevu dvojno številko "ISKER".

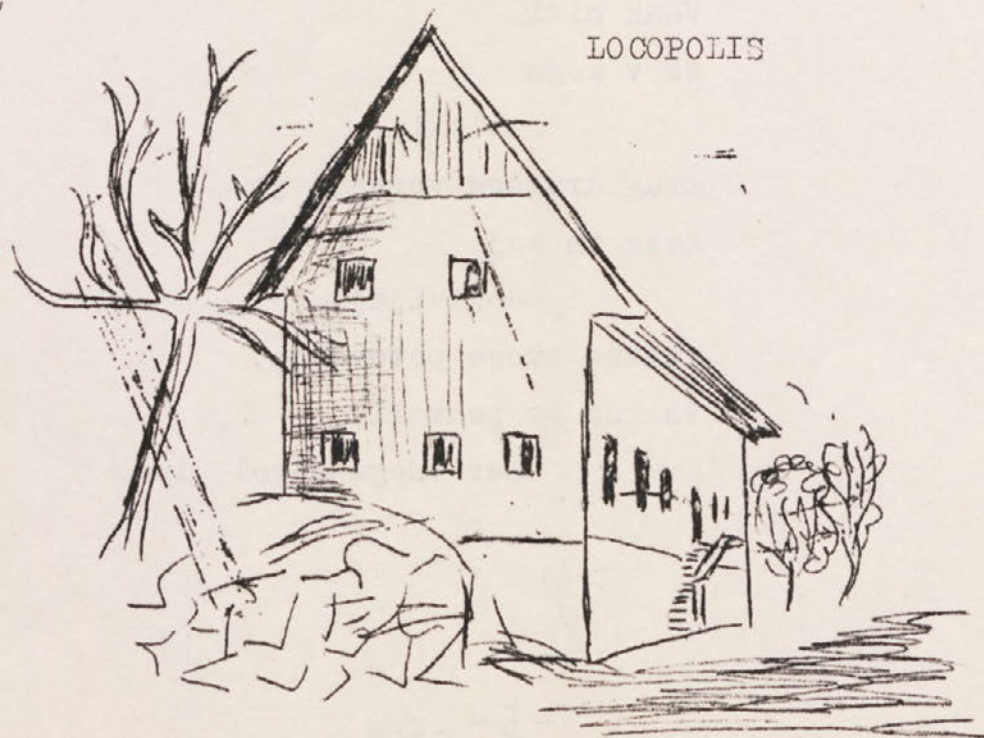
Uredništvo

UTRINKI OB PREŠERNOVEM SONETU VRBA

Prešernova dela so mojstrsko izdelana. V naši literaturi so dosegla višek. V sonetu "O Vrba" se pesnik zazre na domač kraj, na usodo, ki ga je doletela, ko je odšel v svet. Zaveda se, da tako pač mora biti in da ni nobenega izhoda nazaj, kajti življenje venomer teče naprej. V tem sonetu je Prešeren z nadčloveškim naporom premagal spogledovanje s prostovoljno smrtjo in se na videz zatekel v brezčutno odpoved. V resnici pa se je vrnil k svoji nezlomljivi veri v človeštvo. Zato je mogel v pretresljivem samogovoru spoznati in sprejeti nujnost, da doživlja in izraža kot pesnik lepoto in grozo življenja.

Ta sonet človek najlepše razume, če to sam doživlja. Tudi jaz, ko sem tukaj v semenišču, ko sem daleč od svojega rojstnega kraja - Škofje Loke, včasih začutim tisto tujino, samoto in žejo po domačem kraju. Toda človek se ne sme predajati temu čustvu, ampak ga premagovati.

Če hoče danes človek kaj doseči, mora velikokrat oditi v svet, daleč od doma, od znancev.

PREŠERNU

Kaos...

Vlada Had...

Kje si luč!?

Vrba...

Rodila si zvezdo...

Žarki lete...

Sonce...tu si...o sonce!

Hada ni!...

Nebo je svetlo...

Razjasnil:si...

Pokazal pot...

Ni te...

Pa le živiš....

PRIDA NIČ

OBČUTJE

Velika gneča

na velikem trgu....

Vsak hiti,

se v koga

zaleti.

Drug drugega vprašujejo,

kako in kaj

doživljajo

kratko svoje potovanje.

Vsakdo se pohvali,

ker vsega dovolj ima.

Pridejo ljudje

med drugim

tudi k meni:

"Kam greš ? Kje si ?

Kako gre ?", so vprašanja.

A ko pa povem, kam,

kako in kje,

se vsi porazgube.

Saj ljudi, kot si ti

naš rod ne potrebuje.

Uživaj, pij, veseli se!

Kaj bi trpel, če treba ni!

A jaz pa mislim vse drugače.

Zato izločen sem iz družbe

mnogih.

To sem čutil,

čutim sedaj.

Morda bom čutil še naprej.

Preški

PRAZNIK KRISTUSA KRALJA

24. novembra 1974 smo v semenišču praznovali hišni praznik:

Kristusa Kralja. Na ta praznik so bili povabljeni tudi naši starši. Najpomembnejši del svečanosti je bila prav gotovo blagoslovitev nove, svetle kapele v novi stavbi. Prej ko gremo k opisovanju samih dogodkov s svečanosti, bi si radi ogledali nekaj zgodovine naše stare in nove kapele.

Odločili smo se, da povprašamo moža, ki najdlje biva v semenišču: prof. dr. Antona Požarja.

Iskre: "Kdo vse je zaslužen za obe kapeli?"

Dr. Požar: "Za našo kapelo je bilo več zaslužnih mož. Vsako semenišče ima lastno kapelo in tabernakelj z živim Kristusom. Tako je kapela duhovno ognjišče semeniščnikov. Ko je rajni apost. administrator mons. Toroš ustanovil malo semenišče v Vipavi, najprej samo internat, leta 1957 pa dodal tudi notranjo srednjo versko šolo, je poskrbel tudi za semeniško kapelo. Ta je bila prva leta nameščena v eni izmed sob v tretjem nadstropju.

Iskre: "Zakaj ste prenesli kapelo v kletne prostore?"

Dr. Požar: "Število semeniščnikov je naglo naraščalo (do 91) Hiša, bivše dekanovo župnišče je postajala pretesna. Tedaj je prefekt Jožko Berce, sedanji vrhpoljski župnik, prišel na originalno zamisel: Kletni prostori v župnišču so bili nekdanj polni vina. Baje je bila to nekoč največja vinska klet na Kranjskem. Po zadnji vojni in nacionalizaciji (cerkvenih vinogradov) je ostala klet popolnoma prazna. "Prenesimo vanjo kapelo!" Dela smo se lotili o velikih počitnicah 1960. Ker so bili sodi na živih skalah, smo morali razstreliti skale - kakih 50 min. Po treh mesecih trdega dela smo oba kletna prostora spremenili - "adaptirali" v kapelo in zakristijo. Zanimivo je da je naša podzemna kapela vsem obiskovalcem ugajala zaradi stare arhitekture, popolnega miru in zbranosti. Tam si lahko molil. Pohvalno so

se izrazili o njej arhitekti, vsi slovenski škofje, duhovniki in ostali obiskovalci. 14 let smo opravljali v njej bogoslužje."

Iskre:"Zakaj ste se pa odločili premestiti kapelo v nove prostore?"

Dr. Požar:"Zaradi nekaterih senčnih strani (pomanjkanje dnevne svetlobe in vlaga) je bilo treba misliti na novo spodobnejšo kapelo v naši hiši. Za to nalogo je bilo treba novih mož in pogumnega dela. Glavno odločitev o novi semeniški hiši in kapeli je prevzel novi koprski škof-mons. Janez Jenko. Dela samega se je pa lotil naš prejšnji rektor in dekan, rajni g. Slavko Podobnik. Opravil je gigantsko delo-preseljevanje šestih družin iz "starega faruža", podiranja stare hiše razen sprednje stene z renesančno triforo ter zidanja nove hiše. Sredi dela in prav zaradi naporenega dela je gospod Podobnik leta 1971 nenadoma umrl. Za njim je prevzel delo pri hiši in kapeli novi rektor gospod Franc Kralj. Pospešil je dograditev nove hiše, namestil v njej novo moderno kuhinjo in obednico. Ureditev nove kapele za semeniščnike - novo obednico pa je opravil šele sedanji rektor g. Vetrlih Alojz. Notranjost kapele je uredil arhitekt Peter Seljak iz Vipave. Brezoblični prostor je posrečeno razgibal z dinamičnim stropom, podom in bogatimi svetilkami. Nad premični lesen oltar je namestil baročen križ iz Pirana. Ker je pa nova kapela namenjena občasnim duhovniškim tečajem, nima tabernaklja. Zraven nove velike kapele je še mala s tabernakljem - uredil jo je arhitekt Fürst iz Ljubljane. Obe novi kapeli sta sveti in okusno urejeni!"

Iskre:"Kaj pa fantje menijo o novi kapeli?"

Dr. Požar:"V slovenski nalogi so nekateri izrazili zanimive sodbe:Prvi:"Nova kapela mi ne ugaja dosti, preveč je prazna, ker nima tabernaklja." Drugi:"Iz kletne kapele smo

šli zdaj više k Bogu. Mogoče se bo v tej kapeli pripravilo za duhovništvo več fantov, kot se jih je v stari.." Bog daj, da bi se to res zgodilo!"

Gospodu Požarju smo se zahvalili in odšli k gospodu rektorju, dr. Alojzu Vetrihu. Vemo, da so bile velike skrbi z ureditvijo male in velike kapele, zato smo ga poprosili, če bi nam o tem kaj povedal, kajti on je bil v največji meri deležen teh skrbi.

Gospod rektor: "S skrbmi v zvezi z ureditvijo male in velike kapele ter zakristije ne bi rad pretiraval. V prvi vrsti moram reči, da se ta dela ne dajo primerjati z napornim in nevarnim delom rušenja ter preurejanja starega "faruža", za težaška dela prejšnjih let in za sedanja pa velja, da je lažje graditi cerkev z malo začetnico kot Cerkev z veliko začetnico. Še v Novi Gorici bo verjetno lažje zgraditi konkatedralo kot krajevno Cerkev. Tudi v semenišču je delo s fanti in sodelovanje s profesorji težje kot delo s kapelo. Pri delih v novi kapeli je odpadla marsikatera skrb, ker stoji za tem delom Peter Seljak-arhitekt, ki pristopa k načrtom z zavzetostjo umetnika in ljubeznijo vipavskega rojaka. Pravijo, da je včasih težje dobiti zvestega delavca kot inženirja. V našem primeru to ne velja, saj imamo Naceta, ki je zanesljiv kot kraški kamen. Razume se skoraj na vse: Njegovi mizarski izdelki so "doterani" prav tako se mu prilega zidarška žlica, kovaško kladivo in vse, kar je treba. Samo, ko so ga klicali da bi orgle demontiral, je rekel, da se na to reč razume kot na satelit. Kljub vsemu navedenemu, pa priznam, da je bilo z ureditvijo nove kapele kar dovolj skrbi in jih bo še, predno bo do kraja opremljena, saj nisem imel opravka samo z Nacetom Hvalom in ing. arh. Petrom Seljakom. Načrtov za novo kapelo je cel kup, vendar ne gre samo za izvajanje načrtov, ki so do kraja dognani. Marsikatera zamisel se sproti rodi. Za zaključek bi rad izrazil željo, da bi

nova kapela služila predvsem namenu, za katerega je bila načrtovana. O Abrahamu je zapisano, da je upal proti upanju. Tudi tu je treba imeti Abrahamovo vero!

Iskre: "Morda bi povedali, gospod rektor, še kaj glede bodočih del v naših novih bogoslužnih prostorih?"

G. rektor: "Mala kapela je dokončno opremljena v glavnem po načrtih arh. Fürsta iz Ljubljane, v veliki kapeli pa še marsikaj manjka. Najbolj pogrešam primerno podobo Matere božje. Če bi dobili baročen kip, bi ga najraje postavil k piranskemu križu. Tako bi bila podoba naše Nebeške Matere na zelo lepem mestu in vendar ne bi odvracala pozornosti od Križanega. Vendar moram priznati, da je malo verjetno, da bi prišli do česa takega. Ostaja nam druga varianta, da bi podobo Device Marije vključili v triptih, ki ga bo napravil vrpavski rojak, akademski slikar Lucijan Bratuš. Tudi v tem primeru bo lahko izražena vloga, ki jo ima Jezusova in naša Mati pri odrešenju človeškega rodu. Še nekaj pogrešam v novi kapeli: tabernakelj. Imamo sicer malo kapelo sv. Rešnjega Telesa, vendar se ne morem sprijazniti z mislijo, da je največji bogoslužni prostor brez Najsvetejšega. Upam, da nam bo gospod škof dovolil, da postavimo tabernakelj tudi v veliko kapelo. Pri maši nam sicer ni potreben, pač pa nam je potreben pri raznih pobožnostih in pri obiskih Najsvetejšega, saj je znano, kako nekateri semeniščniki radi tečejo v prostem času v kapelo, da se tam pogovorijo s Prijateljem, ki ga tako potrebujejo v bojih in težavah. Pa še marsikaj nam manjka v veliki kapeli: ambon, sedeži za celebranta in asistenco, klopi, luči... Upam, da bo do prihodnjega praznika Kristusa Kralja že marsikaj presničenega."

Na praznik Kristusa Kralja smo bili priče blagoslovitvi nove kapele. Med sv. mašo je govoril gospod škof. Po maši, ki je bila izredno doživetje, je bila akademija v "avli magni" ali v "stari obednici", kot se ji običajno reče. Uvod v akademijo je imel gospod rektor s kratkim nagovorom. Za njiñ je govoril gospod škof. Poudaril je, da mora imeti vsak človek v življenju svojo vlogo - tako naj bi bilo tudi v semenišču. Omenjal je veliko vlogo g. spirituala, dalje g. rektorja, g. prefekta in vseh ostalih profesorjev. Orisal je strukturo semea nišča, ki naj bo opora lepemu življenju: tako duhovnemu kot vsakdanjemu. Odločno je dejal, da v semenišču ne sme postati kaos. Vsak naj ima svoje dolžnosti, pa tudi pravice. Ko je g. škof končal, se je spoređ nadaljeval z govorom g. Kralja, ki na naši šoli poučuje zgodovino in zemljepis. Govoril nam je o zgodovini-učiteljici življenja:

"Kaj je zgodovina? V prvotnem pomenu besede obsega zgodovina vse, kar se je kdaj zgodilo. To tudi pomeni beseda zgodovina (od zgoditi se) ali historia (od grške besede historia, kar pomeni pripovedovanje, povest ali poizvedovanje.). Danes pa pomeni beseda zgodovina znanstveno razlago preteklosti, t.j. gospodarskih, družbenih, političnih, vojaških, pravnih, kulturnih in verskih dejstev človeške družbe od najstarejših časov do danes.... Modri učitelj zgodovine bo torej omogočal učencem, da se vživijo in poglobijo v preteklost, da razvija v njih smisel za pojmovanje in ocenjevanje zgodovinskih dogodkov in čeprav ne bo vse vedno zanimivo in privlačno, bo vendarle dosegel, da se v učencih vzbudi ljubezen in navdušenje za vse lepo in dobro - posebej za naporno, toda slavno preteklost svojega naroda.... Kako zgodovina dosega svoj cilj? Zgodovinska dejstva in pojave priznavamo vsi, spor pa nastane v trenutku, ko jih

skušamo obrazložiti in tolmačiti. Iz tega izhajajo različne nevarnosti in težave: izkrivljenje, pačenje, povečevanje, enostransko prikazovanje, skratka raznih zablode in deformacije. Naj bo zgodovinski prikaz še tako resničen, naj bo zgodovinska podoba še tako objektivna, še tako jasno osvetljena, vedno ostaja le izsek, le del celote. Pred vsem tem moramo biti vedno pozorni in dovolj občutljivi....Večina ljudi vidi v razvoju človeške družbe določen red in zakonitosti, določen smisel in načrt, če tudi gredo v njihovi razlagi narazen. Večina se strinja, da je v zgodovini določen napredek in da gre krivulja (matematično povedano) kljub vmesnim padcem kot rezultanta po strmini naprej....Kakšne so naloge pouka zgodovine v šoli? ...

V naši konkretni situaciji je glavna naloga zgodovinskega pouka, da se učenci seznanijo najprej z najvažnejšimi pojavi iz preteklosti našega naroda in drugih narodov, z njihovim razvojem, uspehi, težavami in borbami, tako na gospodarskem; političnem, kulturnem, kakor tudi versko - cerkvenem področju. Ta razvoj ni brez dramatičnih zapletov in bojov, nenadnih dvigov in padcev, sijajnih uspehov, porazov in katastrof, ni brez napak in kriz. Vendar se človeštvo stalno dviga in koraka naprej. Pridobivanje kritičnega poznavanja preteklosti utegne sicer biti dolgotrajno in težak proces, a to poznavanje nam pomaga bolje razumevati sedanost... Ideje svobode, enakopravnosti, bratstva - da smo očeta enega sinovi, ljudje vsi bratje, bratje vsi narodi, da ljubiti moramo se - niso geslo samo francoske revolucije in današnje družbene stvarnosti, ampak so pristno evangeljske in zato večno veljavne v medčloveških odnosih. Tako bomo ob ljubezni do rodne grude in materinega jezika, ki nam mora biti še kako vedno pri srcu, prerasli v spoštljivo priznavanje in sprejemanje narodov vsega sveta, vseh pristnih vrednot in vzornikov in kulturnih navad, ki so dediščina vsega človeštva.....Človeštvo je porabilo stotisočletja, da je

prehodilo svojo pot iz prazgodovine v sedanost - kljub temu je njegova preteklost samo neznatna točka v sklopu vesoljskega dogajanja. Ugotavljamo, kako je človeku uspelo dvigniti se iz neznatnosti v velikana, ki se trudi obvladati prostor in čas. In vendar, čeprav bi mu uspelo polastiti se največjih kozmičnih tajnosti, bo moral ta božji otrok umreti in se pogrezniti v molk. Od njega bo morda ostalo manj sledu, kot o Neandertalcu. A prav v tem izničenju mu bo še vedno sijal žarek upanja, ki ga je na svet prinesel Sin človekov: "Jaz sem vstajenje in življenje. Koor veruje v me, bo živel." V tem je lahko in dejansko postaja zgodovina učiteljica življenja."

Za g. Kraljem je govoril g. prof. Albreht Ivan o telesni kulturi. Med drugim je povedal tole:

"Človek je iz duše in telesa. Pravi kristjan ne zanemarja ne enega ne drugega. Za oboje skrbi. Že grška vzgoja je imela za geslo: zdrav duh v zdravem telesu. Apostol Pavel se ni bal svojo misel navezati na izraze iz športnega življenja. Šport ima več ciljev. Je razvedrilo, ki je obenem koristno, ker uri telo, da ostane prožno in zravo. Po drugi strani je za človeka lepa priložnost, da se vadi v obvladovanju samega sebe, da si utrjuje voljo in goji čut za skupnost. Pravilno pojmovan šport nagiba človeka k samopremagovanju in plemenitosti. Nudi mu priložnost, da doživi lastno moč in prožnost, obenem je učinkovita šola za zdravo sprejemanje porazov in pravilno doživetje omejenosti lastne moči. Šport more razvijati pogum, vztrajnost, da človek ne kloni pred prvo oviro, na katero naleti.... Če je bil šport pred leti predvsem zabava, lahko danes rečemo, da je velika potreba. Za človeka, ki se po svoji poklicni dolžnosti ukvarja predvsem z umskim delom in njegovo telo precej miruje, šport in vsako telesno gibanje ni več le

razvdrilo, ampak tudi dolžnost. Je vprašanje vesti, vprašanje kvalitete poklicnega dela in vprašanje zdravja. Glavni namen šolske telesne vzgoje v našem semenišču je, zagotoviti dijakom vsestranski telesni in duševni razvoj. Ob športu, igrah in sistematični vadbi, naj bi zmogljivost učencev nenehno naraščala. Šolsko delo pogosto sili dijaka v nenaravne telesne položaje, ki kvarno vplivajo na telesno rast in pravilno telesno držo. V dobi, ko zelo hitro rastejo, morajo presedeti na dan skoraj deset ur. V tej dobi se tudi dokončno formira in tudi utrdi mladostnikov živčni sistem. Zato je namen njihovega športnega udejstvovanja in njihove telesne vzgoje predvsem ta, da se pospešuje zdrav telesni razvoj in zdrava telesna rast... Moderna doba ni prinesla človeku le veliko dobrin, ampak tuči precej zla. Del tega zla lahko nevtraliziramo tudi s športom in telesno vzgojo."

Po nastopu g. Albrehta sta govorila dva naša fanta (oba četrtoletnika): Lisjak Franc in Jagodic Ivan. Povedala sta nam, kako se ona dva počutita v semenišču. Jagodic (par misli):

"Ne bojim se jutrišnega dne, ko bo treba zadnjič prestopiti prag te hiše, reči zbogom in kot zrel človek stopiti na trdo pot življenja. Če bom duhovnik ali ne, bom hvaležen za vse, kar sem prejel v tej hiši!... Našemu vsakdanjemu življenju je treba vsak dan dajati nove pramene naše ljubezni. Ni lepšega kot drugim pripraviti veselje...."

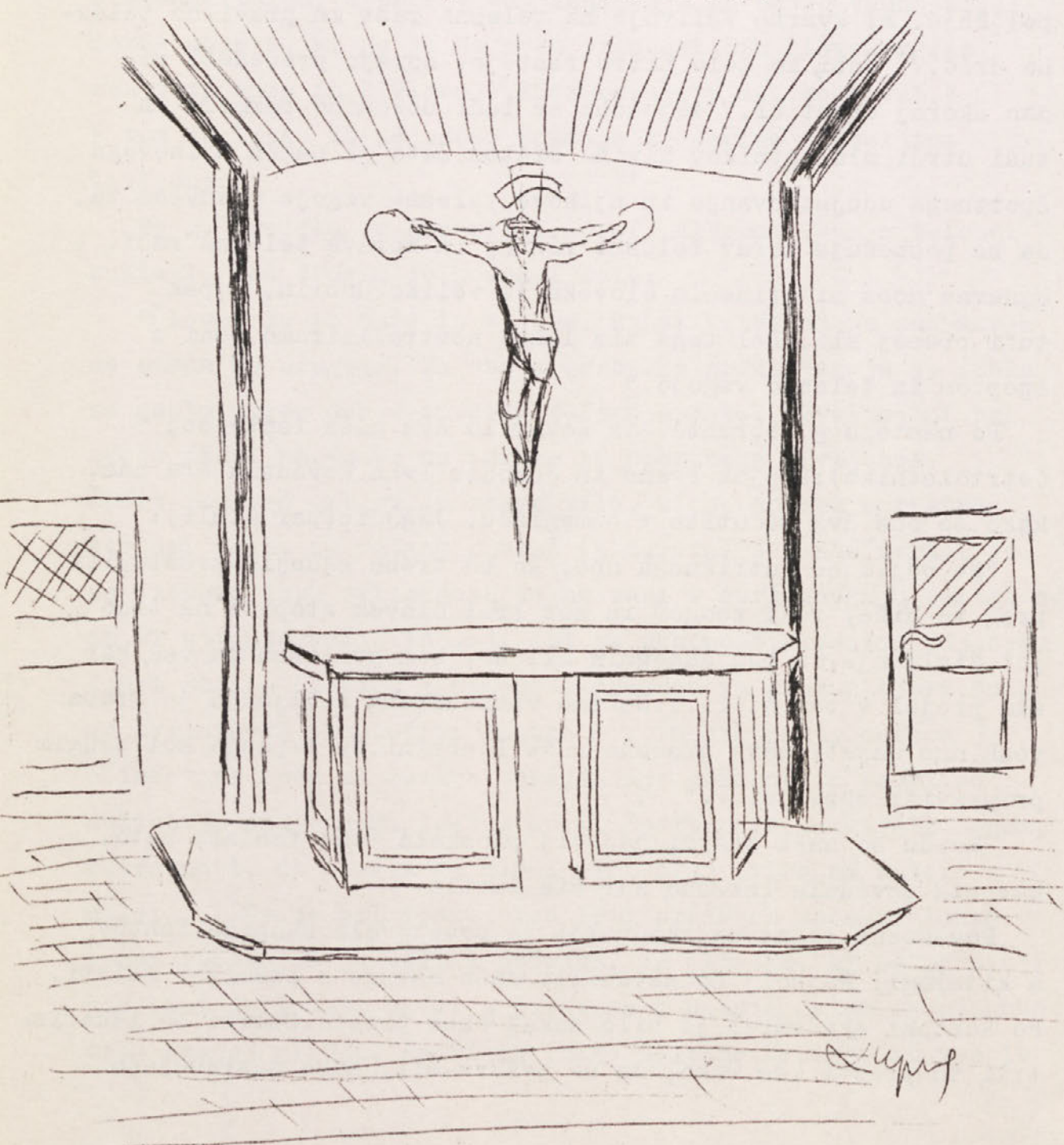
Morda so naši starši najbolj ploskali tema fantoma zato, ker sta povedala iskreno, kar sta čutila.

Posamezne točke na akademiji je povezovala skupina fantov s kitarami. Najbolj so navdušili naše matere s pesmijo: Materi. Po končani akademiji je bilo nekaj časa prosto. Starši so izkoristili ta prosti čas tako, da so poizvedeli, kako napredujejo

njihovi sinovi - malosemeniščniki. Zatem je bilo slavnostno kosilo, ki je bilo obenem zaključek - vrh slavja.

Letošnji praznik Kristusa Kralja nam bo ostal dolgo v spominu, gotovo tudi našim staršem. Želimo si še več takih uspelih srečanj.

Pripravila: P.S. in P.J.

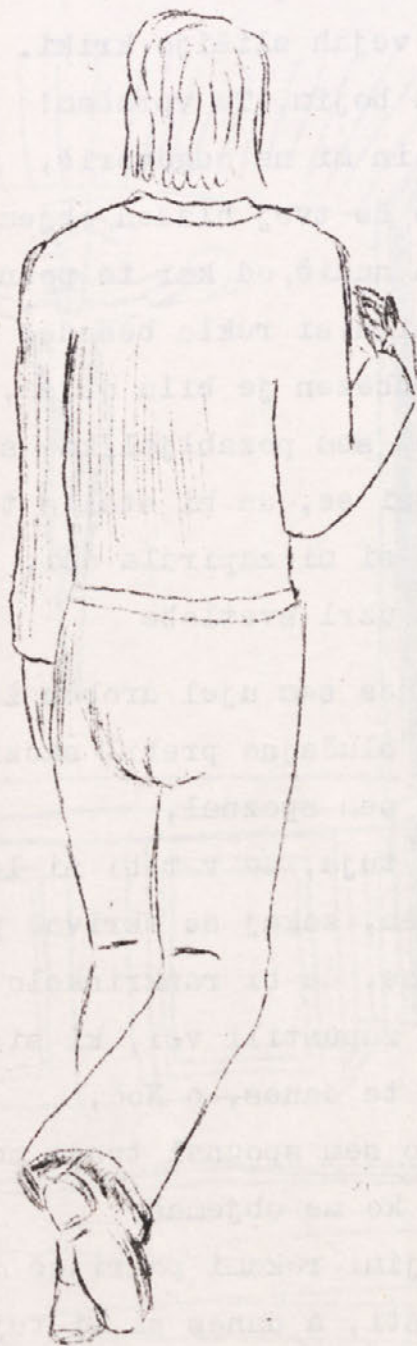
O NOČ

O Noč, ki te dobro poznam,
ali poznaš ti mene ?
Ali veš, da me je strah,
ko sva sama s šumečim drevjem.
Pod nevidnini nogami
šumi suho listje
in se v vejah slišijo kriki.
Zakaj se bojim, Te vprašam!
Tiho si in mi ne odgovoriš,
čutim le še tvoj hladen objem,
ki mi ga nudiš, od kar te poznam.
Nikoli mi nisi rekla besede,
tvoja ljubezen je bila objem,
v katerem sem pozabljal, kaj sem.
Trudila si se, da bi stal s teboj,
in vedno si mi zapirala oči,
da nisem uzrl svetlobe.

Toda danes sem ujel droben žarek sonca,
ki se je slučajno prebil skozi gosto vejevje.
Nenadoma sem spoznal,
da si mi tuja, da v tebi ni lepote.
Uganil sem, zakaj se skrivaš pred soncem!
Bala si se, da bi razkrinkalo tvojo grdoto,
da bi te zapustili vsi, ki si jih imela v oblaku.
Bojim se te danes, o Noč,
bojim, ko sem spoznal tvojo moč,
bojim se ko me objemaš;
ko s svojimi rokami pokriješ moje oči.
Nekdaj mati, a danes si mi tujka.

Nikdar me ne kličiči kot sina,
kajti danes te zapaščam,
zapaščam tvoje cesarstvo
moči in strahu,
vračam se tja,
v to, kar bi moral živeti.

Lupus

KAKO SEM SPOZNAVAL KNJIGE

Dobre knjige skrajšujejo čas in
podaljšujejo življenje.

Adolf Spemann

Človek, ki obvlada branje, odkriva povsod
knjigo, kamor koli stopi: Tudi hribi in vode
so knjige, šah in vino, mesec in rože.

Chang Ch'ao

Ko sem komaj dobro znal zlogovati besede, sem vzel v roke Sinkijevičev - Quo vadis. Seveda ni bil to obširen roman, kot ga v knjižnicah poznajo; ampak zajetna slikarница, v kateri sem lahko napasel svoje oči in si slike obenem razlagal s tem, da sem prebiral dokaj obsežne odstavke pod njimi; Dvomim, da sem takrat kaj več razumel, kot je bilo narisane, toda spominjam se, da me je knjiga pritegnila, da sem se ves zavzet v sobi poglobljal v zgodbo samo; Bral sem jo več dni, toda nisem je pustil, da bi se šel igrat, ampak sem jo prebral do konca.

Čim višje sem stopal v osnovni šoli, več knjig sem prebral. Moram pa priznati, da danes tiste knjige, ki sem jih nekdanj tako zanesenjaško bral (Karla Maya....) ne cenim in jih zavračam.

K sreči imamo doma precej knjig, med katerimi sem si izbral kar po naslovu razne povesti, romane. Resnejših stvari nisem bil sposoben prebirati. Zavračal sem jih že po nekaj straneh. Ena izmed najboljših takrat prebranih knjig, je bila gotovo "Kaplan martin Čedermac", ki sem jo bolj zaradi raznih pohval kot iz zanimanja prebral. Toda ko sem prišel do konca sem ugotovil, da pomeni zame neko veliko prelomnico. Iz knjige mi ni več govorila črka, ampak duh, ki ga je Bevk z vso ljubeznijo vdahnil v to delo. Pred menoj je vstal duhovnik,

ki se je zavedal, kaj hoče, ki je vedel, da mora pred ljudmi pokazati, da je božja ljubezen poteptana pod blatnimi škornji krvavega fašizma. Čutil je svoj^e globoke korenine, ki jih je pognal v slovenska tla. Čutil je tudi, da ga skušajo nasprotniki izrUVati in ga presaditi. Toda kot stoji stoleten hrast na gori in kljubuje vetrovom in viharjem, je Čedermac stal nad svojim narodom.

Da, nekaj časa sem bil ves zamišljen v usodo beneških Slovencev, kmalu pa me je misel peljala drugam.

Druga prelomnica v mojem spoznavanju literature je bil prihod v semenišče. Poleg bogate knjižnice, ki bi bila zame mrtvo skladišče knjig; sem tukaj dobil temeljito izobrazbo v spoznavanju književnosti. Bilo je prvič, da sem se začel zanimati za pesniška dela, saj mi doma niso dišala, še posebno ne tuja. Prečital sem že nekaj Gregorčičevih pesni, toda to je bilo tudi vse. Sedaj pa sem spoznal, kako se da brati med vrsticami in razumeti misel, ki jo je pesnik skrili v svoji pesni. Prešeren je zrastel ob Gregorčiču in mi "pripovedoval" svoje bolečine in žalost, veselje in upanje.

Od tujih pesnikov moram omeniti Lermontova - slovanskega in svetovnega pesnika. Nisem prečital veliko njegovih del, toda prebrana so v meni pustila marsikatero sled, da se še danes zamislim ob spominu nanje. Naprimer Mciri izraža hrepenenje malega dečka, ki ga je ruska vojska privlekla s Kavkaza v neki gruzinski samostan, po domači rodni deželi. Ko sem to prebiral, sem v hipu zrastel z junakom v isto osebo in sem doživljal njegovo hrepenenje, ga spremljal skozi temen gozd, ko je bežal domov, bil z njim razočaran, ko je spoznal, da se je vrnil tja, od koder je bežal - v samostan.

Še in še bi lahko našteval o tem, kako se srečujem z literaturo, toda važnejše se mi zdi vprašanje: Kaj mi pomeni knjiga?

V prvi vrsti mi je knjiga prijateljica, h kateri se rad zatekam, ko se želim razvedriti, ko hočem razmišljati ali kaj novega zvedeti. Družbena občila nas sicer obkledajo z vsakodnevnimi dogodki, toda še obstajajo področja, ki jih osvetljuje le knjiga. So še kraji, odkoder ne prihajajo vesti, o katerih vemo le malo, komaj toliko, kje ležijo. Pojavijo pa se posamezniki, ki z željo po večji svobodi osvetljujejo za nas ta temna in nedostopna področja. Tak pisatelj je zame Solženicin, ki mi je znal povedati kaj se dogaja v njegovi domovini, kako izgleda rusko zakulisje.

Iz knjige je moč dobiti nove poglede na svet, s pomočjo njih se da razumeti stvari, ki jih prej nisi razumel. Čeprav nas družbena občila vsak dan zalagajo z novicami in komentarji, vendar prinaša knjiga širše obzorje. Zato pa je treba veliko brati.

Ko trošimo, moramo misliti tudi na to, koliko časa nam bo to ali ono, kar smo kupili, služilo. Za vsoto, ki smo jo porabili za kratkotrajno potrošnje blago, lahko kupimo več knjig, ki nas bodo spremljale vse življenje. S tega vidika so knjige najcenejše; kar lahko kupimo.

Adolf Spemann

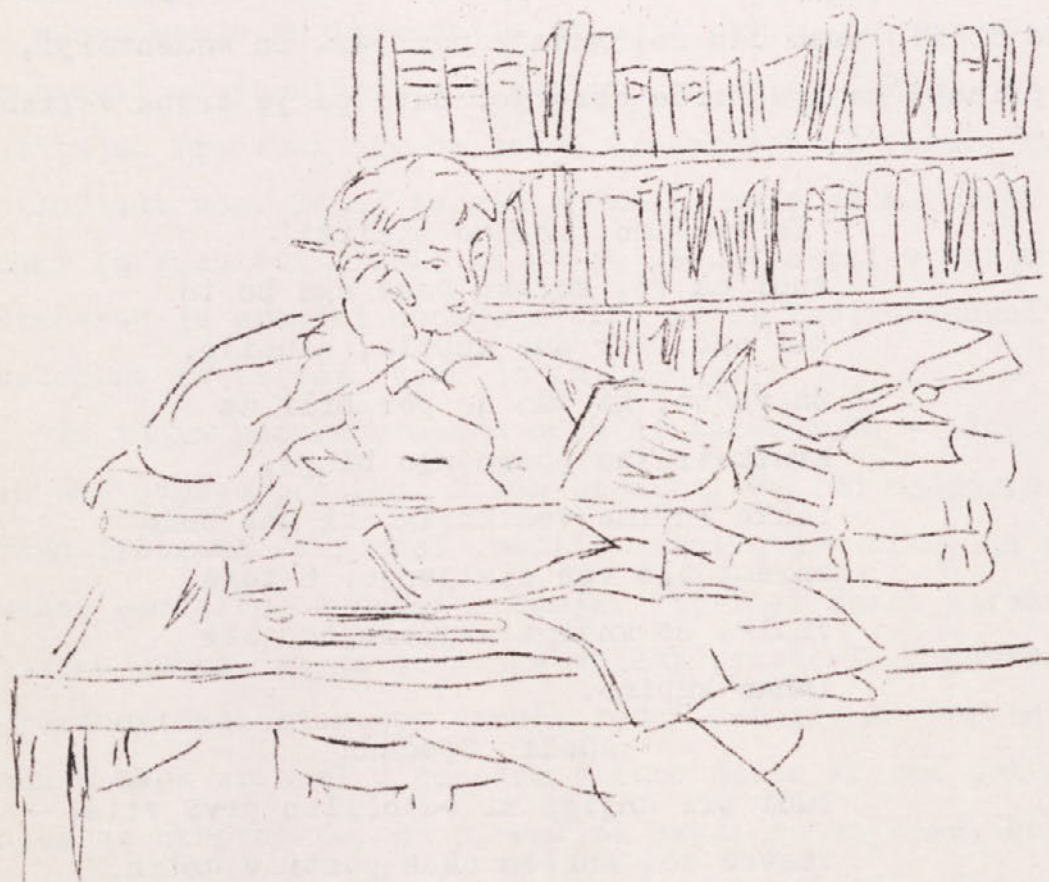
Tudi pri knjigi ni odločilen prvi vtis, temveč to, kakšen okus pusti v ustih.

A. Spemann

Lepus

Minuli dan je bil ves moj.
Nihče mi ni ukradel niti ure.
Minil je na blazinjaku s knjigo v roki.

Seneca

VEČERNI ODSEVI

Večer je.

Na nebu blešče se še zvezde.

A jaz?

Gledam in štejem.

Ne vem,

koliko jih ^{je}, ker jih je mnogo.

Štejem!

Ah - tam je izginila ena,

druga

se prikaže na vzhodu.

Štejem

in štejem, a vedno se nova

zvezda

na nebu pojavlja,

druga -

neopazno ugaša.

Zvezda sen,

ki je komaj vzšla.

Zahod je še daleč!?

Moj tir je negotov,

Moja pot nevarna.

Bojim se.

Noč me obdaja,

ko plujem v daljavo,

vidim od daleč druge le zvezde.

Mnoge ugašajo sredi poti!

A jaz ? Plujem in upam,

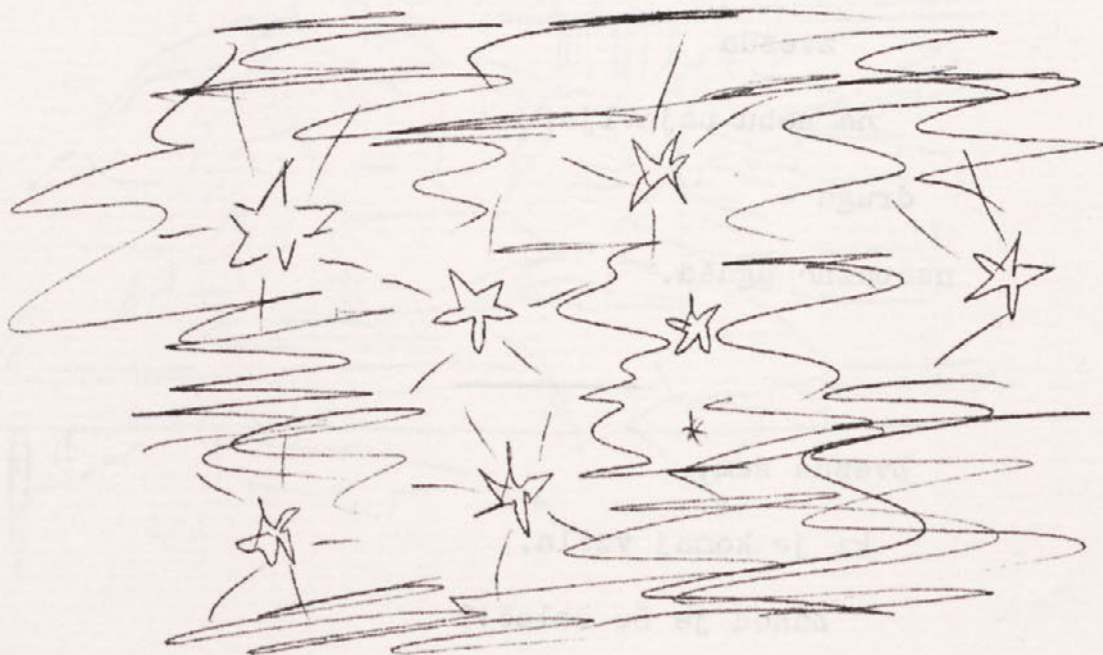
da pridem na cilj.

In če ugasnem?

Kdo bi opazil - !!!

Kdo ve!?

Lupuf

SEMENIŠKA KRONIKA

Kaj hočemo, tudi tokrat se je nabralo, nekaj novic, ki so zanimive in bi jih rad podal širšemu krogu bralcev, da bi vsaj približno začutili, kaj se v semenišču tudi dogaja.

Kot kaže, muči celotni prvi razred nespečnost (z asistentom vred), kajti večkrat se zasliši okrog 10^h iz njihove spalnice huronsko vpitje, ki pa ni dovolj glasno, da bi priklicalo g. prefekta, ki ima najbrž obratno "bolezen".

Bili so že časi, ko smo hodili peš! Da, da, tega se zavedajo tudi semeniščniki, ki redno in "neumorno" molejo v času sprehoda svoje palce v zrak ob cesti...

Veste, semeniščniki so tudi planinci! V nedeljah, ko je lepo sončno vreme, napravijo "vzpon" na grad in se tam (kot se spodobi za planince) oddihajo toliko časa, dokler niso primorani iti vsi upehani z dolgega sprehoda nazaj domov.

Pravijo, da v semenišču primanjkuje izrednih glasov za zbor. Ne vem, če to popolnoma drži. Zadnjič sem namreč poslušal neko petje iz tretjega razreda na taki "višini", da sem se čudil izjavi o pomankanju glasov. Odprl sem vrata in ugotovil, da je samo lupus.

V semenišču je najbrž moderno imeti nogo v mavcu, kajti zadnje čase jih je bilo veliko (namreč nog v mavcu). Čudno pa je tudi to, da je bila istočasno tudi konferenca...

Matematika pa je silno zanimiva stvar, a ne? Tega se je zavedal tudi naš profesor, ki je drugoletnike med šolsko nalogo razporedil kar v tri razrede (očiten vpliv množic)...

Zgodovina se ponavlja(!), namreč pri zgodovini, kjer sedajo učenci nazaj na stole potem, ko je profesor ugotovil, da se zgodovina res ponavlja.

Iz prvega razreda se slišijo klici: "Dol z latinščino, naj živi slovenščina!" Sadovi vnetega agitiranja pa se

kažejo pri gospodu profesorju, ki zato mirne duše lahko da več slovenskih nalog.

V prvem razredu je nekdo na taki "bontonski višini", da od časa do časa vzklikne: "Če ne boš tiho, te pljunem, da se naučiš plavati!" Žalostno pa je to, da nekateri že znajo na tak način plavati.

V zadnjem času je v semenišču veliko takih, ki so se pričeli baviti s fotografiranjem. Ko so slike narejene, jih prodajajo. Pri tem pa je zanimivo to, da jih večkrat dajejo po znižani ceni ali pa kar zastonj. Zakaj? Prav točno ne vem, ampak mislim, da noben človek ne plačuje slik, ki kažejo panoramo predora opolnoči-brez fleša seveda.

Profesor angleščine se je v tretjem razredu zelo razživel in je v taki delovni vnemi prinesel fantom angleška čtiva. Uspehi so že vidni, saj se je nado že naučil kleti po angleško.

Gospod prefekt se še vedno ni naveličal prihajati v drugi razred. Zakaj, točno ne vem, sodim pa, da zato, ker se fantje v njegovi odsotnosti ne zavedajo svojih dolžnosti.

V tretjem razredu so si nabavili radio, da bi pregnali turobno ozračje, ki se je mednje naselilo po nekem pripetljaju. Morda pa so ga prinesli iz drugih namenov. Takega zaboja namreč g. prefekt ne more odnesti v svojo sobo.

y

Anketa o odnosih domačih duhovnikov do semeniščnikov

Semeniščniki so bili anketirani s tremi vprašanji, kakšen je odnos domačega duhovnika do semeniščnika.

Prvo vprašanje se je glasilo ali se semeniščniki lahko pogovorijo z domačim duhovnikom o svojih osebnih problemih. Na to vprašanje je odgovorilo 33 % anketiranih, da se z domačim duhovnikom lahko pogovorijo o vseh osebnih problemih, 41 % anketiranih se lahko pogovori z duhovnikom le o nekaterih osebnih problemih, 25% pa se z duhovnikom sploh ne more pogovoriti o osebnih problemih. Če povzamemo rezultate, lahko rečemo, da se tri četrtine semeniščnikov lahko s svojimi duhovniki marsikaj pogovori o svojih osebnih problemih. Ena četrtina pa se sploh ne more pogovoriti z duhovnikom drugega, kot o vremenu ali drugih stvareh. Seveda je treba iskati vzroke za nezaupanje semeniščnika do domačega duhovnika na obeh straneh. Lahko je semeniščnik že po naravi nezaupljiv in vase zaprt. Možno je tudi, da si duhovnik ne zna utreti poti do semeniščnikovega srca.

V drugem vprašanju smo hoteli izvedeti ali se domači duhovniki zanimajo za semeniščnike in jih pritegnejo k delu v župniji. Točno polovica anketiranih (50 %) je odgovorila, da se pri duhovniku spoštujejo kakor doma. 41% jih je odgovorilo, da jih duhovnik pritegne k delu v župniji. 8% jih pravi, da so njihovi odnosi z duhovnikom uradni in mrzli. Če združimo rezultate prvega in drugega vprašanja, vidimo, da 90% semeniščnikov ima neko možnost udejstvovanja v župniji in da se duhovnik zanje zanima. 8% fantov pa je mnenja, da so medsebojni odnosi med njimi in duhovniki v hladilniku, verjetno tudi ni nobenega medsebojnega sodelovanja.

Tretje vprašanje je bilo odprtega tipa. Vsak je imel možnost napisati, kako bi lahko duhovnik izboljšal odnos do

semeniščnika. Torej nismo spraševali, kaj naj bi se popravilo na strani semeniščnikov, ampak kaj naj bi se izboljšalo na strani duhovnikov. Okrog 40% jih ni nič odgovorilo. Če prištejemo še 10% takih, ki so izrecno povdarili, da so s svojim duhovnikom zadovoljni in nimajo predlogov za izboljšave, vidimo, da polovica semeniščnikov nima kakšnih posebnih predlogov.

Naj navedem nekaj značilnih odgovorov na to vprašanje.

"Želim, da bi se čimveč pogovarjala o duhovniškem poklicu".

"Želim več razumevanja v tem, da sem mlad in nekoliko več zaupanja vame, saj nisem več otrok".

"Rad bi, da bi se duhovnik več zanimal za dogajanja v semenišču".

"Duhovniki morajo biti z nami kot očetje s svojimi otroki, da jim povedo, kaj je pravilno in kaj ni".

"Rad bi da bi duhovnik razumel moje težave, da bi razumel moje šolske težave".

"Duhovnik bi se moral pogovarjati z menoj tudi o mojem bodočem poklicu in o raznih problemih v zvezi s tem".

"Želim da bi duhovnik gledal name kot na mladega fanta, ki se mora odločati v današnji družbi...Vedeti bi moral, da se je mogoče danes težje odločiti kot nekoč. Moral bi me razumeti kot otroka svoje dobe, ne pa otroka iz leta 1925....."

PRVI SAMOSTOJNI KORAKI

Izhajam iz verne kmečke družine. Starši so me že od najmlajših let lepo in v veri vzgojili v dobrega fanta. V družini smo se imeli radi in smo bili povezani v sreči in nesreči, tako, da smo lahko prenašali vse težave, ki so se nam nalagale. Vendar tista mlada - zlata leta so hipoma minila. Treba je bilo stopiti v šolo. Do četrtega razreda mi je kar šlo. Od četrtega razreda naprej, pa so se začeli križi in težave. Učiteljica, ki nas je imela do četrtega razreda, nas je malo naučila, zato je bilo zame še veliko težje, ker smo za naprej dobili nove učitelje. Lahko rečem, da na koncu šolskega leta nisem do zadnje ure vedel, ali sem pozitiven, ali ne. K sreči je do osmega razreda še nekako prišlo. V osmem razredu pa sem imel iz matematike nezadostno. Ni kazalo drugega, kot da delam popravni izpit. Ker me je med počitnicami učil neki gimnazijec, sem potem tudi popravni izpit srečno naredil. Osemletka je bila s težavo narejena. Sedaj pa se mi odpre veliko vprašanje: "kam pa sedaj?" Do tedaj, ko sem naredil popravni izpit, skoraj nisem pomislil o tem velikem vprašanju. V domačem kraju so mi nekateri rekli, naj grem v poklicno šolo, drugi tu, tretji tam. Koga naj poslušam, se sprašujem. Najbolje bo, če se odločim sam, sem si mislil, da ne bom mogel potem reči, da me je nekdo prisilil k temu poklicu. Odločiti pa se je bilo res težko.

Nekaj dni pred začetkom novega šolskega leta sem začutil v srcu Božji klic. Vedel sem, kaj Bog hoče od mene, zato nisem več veliko premišljal. Vedel sem, da me Bog hoče izbrati za nekoga, ki ne bo skrbel samo za sebe, ampak bo v večini pomagal drugim. Z veseljem sem se odzval temu Božjemu klicu. Povedal sem kaplanu in župniku, kaj si želim. Seveda sta bila zelo

vesela. Prej pa sem še moral na sprejemne izpite v Vipavo. Prišel me je kaplan. Že med vožnjo v Vipavo me je vprašal, če me kaj skrbi, vendar takrat še nisem imel strahu. Ko smo prišli v to veliko hišo, me je pa začelo skrbeti, kaj bo, ker ne bom dovolj pripravljen na sprejemne izpite. Nek profesor nas je peljal v razred. Takrat smo bili samo trije. Pri matematiki smo dobili precej težke naloge, ki jih v večini nisem znal rešiti. Le to je bila sreča, da ni bilo takrat v razredu nobenega profesorja, ko smo pisali. Čeprav se med seboj še nismo poznali, ker smo bili prvič skupaj, mi je nekdo pri matematiki pomagal rešiti naloge, tako, da sem bil na sprejemnih izpitih sprejet. Na koncu sprejemnih izpitov smo si nekateri ogledali še spalnice, v katerih bomo mi v bodoče spali. Ko sem prišel prvič v semenišče se mi je zdelo vse neznano, profesorjev nisem poznal, le enega sem že poznal na videz, ker je bil nekoč pri nas. Sprejemni izpiti so se hitro končali. Kaplan me je že težko čakal, in najprej ko sva spregovorila, me je vprašal, če sem sprejet, vendar tega tudi jaz nisem vedel, ker nam niso nič povedali. Kmalu sva šla domov. Ko sem prišel drugič, sem se s strahom napotil po stopnicah in opazoval druge semeniščnike, ki so bili tukaj že drugo ali celo tretje leto. Prvi dan je potekel v opazovanju in pričakovanju. Drugi dan pa so nas profesorji, predvsem pa asistentje pripravljali na delo. Prve tedne mi je bilo tukaj zelo dolgočasno, saj sem zelo navezan na svoj dom. Toda med tolikimi fanti sem hitro pozabil na domotožje.

Da sem tukaj v semenišču, gre velika zasluga staršem in pa vsem dobrim ljudem, ki so zame molili, katerih ne poznam. Moja želja in naloga je, da hodim po tisti poti, katero sem si zastavil. Upam, da je prava.

Iron-horse

ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT

Letos se je semeniško športno udejstvovanje usmerilo predvsem na košarko. Če pomislimo, da smo lani v tem času poleg jesenskega dela nogometnega prvenstva odigrali še prvenstvo v namiznem tenisu, lahko rečemo, da smo letos kljub temu, da imamo asfaltirano igrišče, v nekem zaostanku. Sicer smo pripravljali šahovski turnir, a ga žal ni bilo. O tem, da bi se začelo tekmovanje v namiznem tenisu, sploh ni bilo slišati. Odbojka pa je zatonila v pozabo, odkar nam je Nace postavil dva koša. Ostalo je torej le pri košarki, ki pa se ni razvila v prvenstveno tekmovanje.

Kljub temu pa je treba omeniti dva pomembna športna dogodka. Prvi tak športni dogodek je bilo nogometno srečanje semeniške ekipe z mladinsko ekipo iz Vrhpolja - 26. I. 1975. Semeniška ekipa je bila že ob enih na vrhpoljskem igrišču. Postava je bila naslednja:

Vereš Jože
Ruter Marjan
Celar Janez
Grah Ciril
Čuk Rado
Brodarič Jože
(Žagar Jože)

Naša ekipa gotovo ni bila uigrana, kar je razumljivo, saj je jesensko nogometno prvenstvo že zdavno za nami, obenem pa igralci niso še nikoli igrali v podobni postavi. Vendar so že v prvi minuti povedli z golom Ruterja. V našem taboru je zavladalo veselje, ki se je izražalo z navijanjem. Toda kmalu zatem so domačini izenačili in povedli z 2:1. Lep zadetek je dosegel Celar, ki je iz prostega strela ustrelil na vrata, pri čemer se je golman žoge dotaknil, in izenačil na

2:2. Toda domačini so zopet povedli z 2:3. Sledila sta dva odlična strela, ki ju je Ruter poslal v vrata Vrhpoljcev. Polčas se je končal z rezultatom 4:3 za semenišče. Drugi polčas se je začel s popolno prevlado naših na igrišču. Sledile so čudovite akcije, toda zaradi strelav mimo vratnic in pa prevelikega podajanja, je bil rezultat dolgo časa nespremenjen. Končno pa je po nesrečnem naključju domačin slabo podal vratarju in bilo je 5:3 za naše. Domačini so se končno zdramili in z glasnim navijanjem spodbudili svojo ekipo, da se je razživela. Rezultat je bil tedaj 5:5. V zadnjih minutah se je vnel srdit boj tako med igralci kot med navijači, ki so z glasnimi vzkliki in bučanjem spodbujali svojo ekipo. Toda naši so ^č tokrat zbrali in z duhovito akcijo Ruterja in Celarja povedli s 6:5. To je bil za naše zmagevit zadetek, saj je do konca tekme manjkala še "slaba minuta". Domači so pritisnili in oblegali Vereševa vrata. Dosegli so tudi zadetek, toda na našo srečo je sodnik nekaj sekund prej odpiskal konec tekme. Navdušenje v našem taboru je bilo veliko.

Če pogledamo, kdo je bil najboljši, bi brez premišljanja se odločil za par: Ruter-Celar, ki sta k naši igri največ prispevala in ki sta pomenila največjo nevarnost za Vrhpoljce. Ko bi bili nekateri drugi naši malo bolj odločni pri streljanju, bi bila zmaga še bolj gotova.

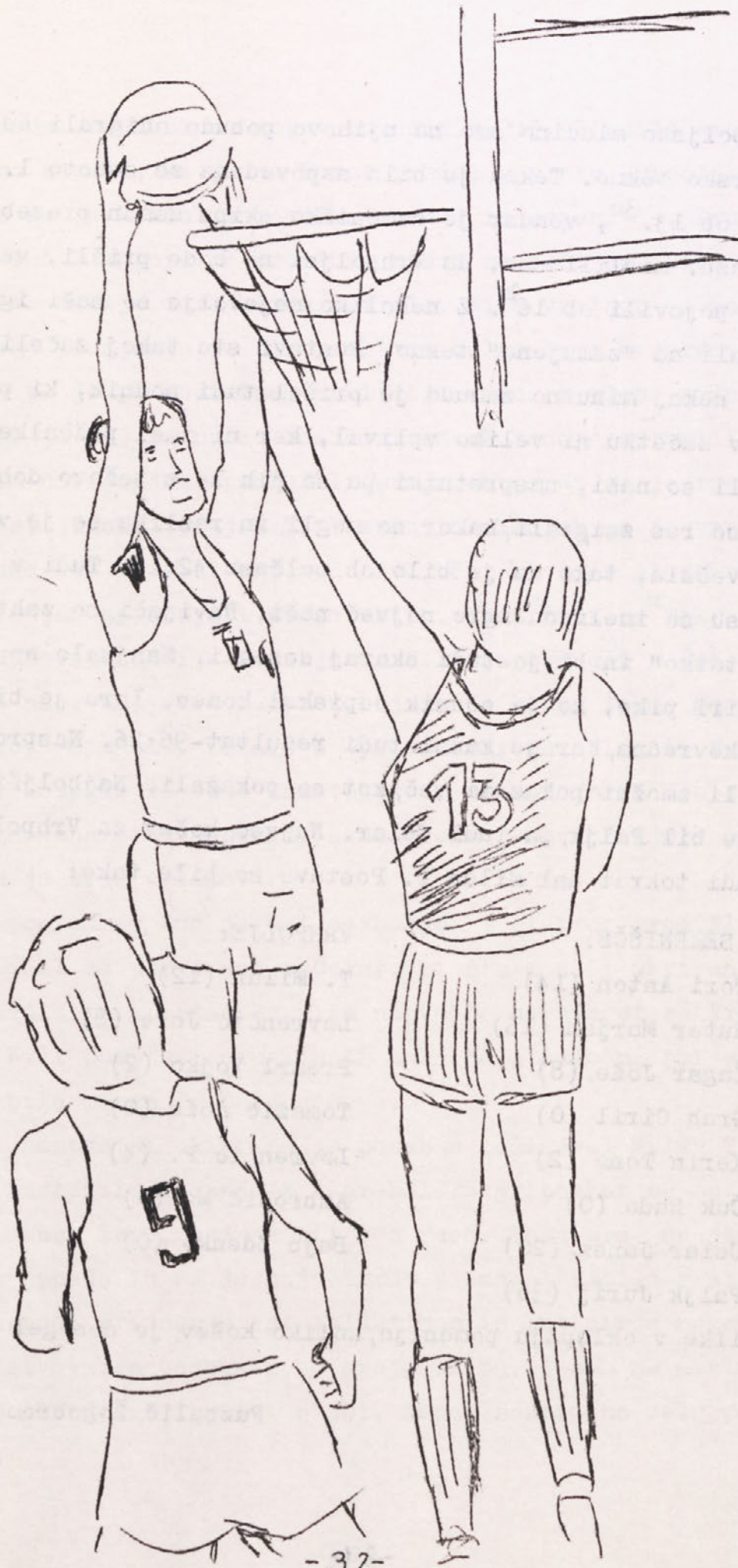
Pri nasprotni ekipi se je posebno odlikoval Milan T., ki se je udeležil srečanja z neprebolelo gripo - kar se mu je poznalo na koncu igre, saj je bil ves rdeč. Toda prav on je bil steber napada in on je največkrat premagal našega vratarja. Res zasluži priznanje kot talentiran in rutiniran nogometaš in požrtvovalen bojevnik za svojo ekipo. S tem ne mislim, da so bili drugi igralci slabi, ampak nasprotno zelo požrtvovalni.

Z vrhpoljsko mladino smo na njihovo pobudo odigrali še košarkarsko tekmo. Tekma je bila napovedana za soboto 1. II. 1975, ob 13.³⁰, vendar je semeniška ekipa zaman prezebala na mrazu. Mislili smo, da Vrhpoljci ne bodo prišli, vendar so se pojavili ob 16^h. Z nekoliko nejevolje so naši igralci pristali na "zamujeno" tekmo. Postavi sta takoj začeli igrati. Z nekaj minutno zamudo je prišel tudi sodnik, ki pa na igro v začetku ni veliko vplival, ker ni imel piščalke. Povedli so naši, nasprotniki pa so jih le s težavo dohajali. Naši so res zaigrali, kakor so mogli, in razlika se je vedno bolj večala, tako da je bilo ob polčasu 42:14. Tudi v drugem polčasu so imeli od igre največ naši. Navijači so zahtevali "stotko" in bi jo tudi skoraj dosegli. Manjkalo so le še štiri pike, ko je sodnik odpiskal konec. Igra je bila neenakovredna, kar je kazal tudi rezultat-96:26. Nasprotniki so bili zmožni pokazati več, kot so pokazali. Najboljši igralec je bil Paljk, pa tudi Celar. Največ košev za Vrhpoljce je tudi tokrat dal Milan T. Postave so bile take:

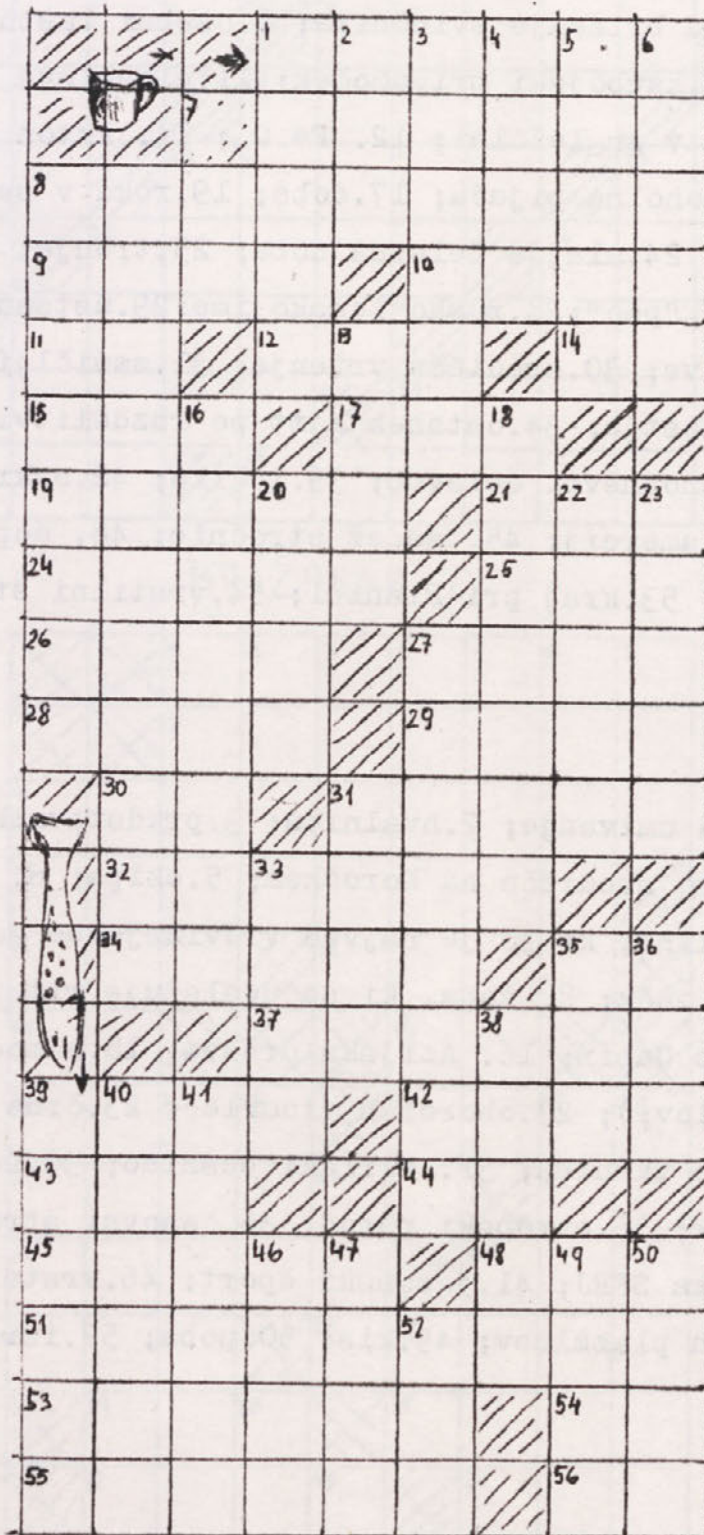
SEME NIŠČE:	VRHPOLJE:
Tori Anton (14)	T. Milan (12)
Ruter Marjan (16)	Lavrenčič Jože (8)
Žagar Jože (8)	Premrl Vojko (2)
Grah Ciril (0)	Tomazič Jože (0)
Kerin Tone (2)	Lovrenčič P. (4)
Čuk Rado (0)	Ambrožič M. (0)
Celar Janez (20)	Bajc Zdenko (0)
Paljk Jurij (36)	

Številke v oklepaju pomenijo, koliko košev je dosegel igralec

Fuzbalič Žogobrcnan

KRIŽANKA I.

KRIŽANKA I.

VODORAVNO:

7.naprava za brisanje svinčnika; 8.osebni lastnik produkcijskih sredstev; 9.kavbojski pripomoček; 11.glagolska končnica v preteklosti v angleščini; 12. $Fe O_2$; 14. Anton Vratuša; 15. brezalkoholna pijača; 17.doba; 19.reka v severni Italiji; 21.konopec; 24.mlajša železna doba; 25.trenje; 26.naselje; 27.oglarska "peč"; 28.rusko žensko ime; 29.ustanovitelj velike turške države; 30.središče vrtenja; 31.zaničljiv izraz za ŽENA; 32.okostje; 34.ostanek kart po razdelitvi; 35.kravji glas; 37. enodnevni delavec; 39.ločilo; 42.oskrba; 44. kemijska prvina amercij; 45. sadež stročnic; 48. čop - šop; 51.vrsta žganja; 53.kraj pri Planici; 54.vrstilni števnik; 56.slovenski tednik.

NAVPIČNO:

1.posoda za umivanje; 2.hvalnica; 3.predstavnik nečlenarjev; 4.metalurško središče na Koroškem; 5.ekipa; 6. čokoladna pijača iz rastline, ki jo je največ v Gvinejskem zalivu; 7.zver iz družine mačk; 8. žena, ki se udeležuje ritmičnih vaj; 13. igralec Gabin; 16. Azijska država; 18.samodejna naprava; 20.sitis(slov.); 23.oborožen vlomilec; 23.črna poljska ptica; 27.bombažna tkanina; 31. afriški sesalec; 33.žensko ime; 35.čarovnik; 36.evropski narod; 36.časovni stroj; 40.prebivalec polotoka SFRJ; 41.japonski šport; 46.vrsta žita; 47.skupina nevarnih plazilcev; 49.kis; 50.poba; 52.izrečeno.

KRIŽANKA B

Vodoravno:

1.usnjen ščitnik pri sabljanju; 9. Estonci; 13.predstojnik semenišča; 14.roparska riba; 15.fizik, ki je odkril izotopnost; 16. angleška reka; 17.pisatelj "Miklove Zale"(Jakob);18. visoka planota nad Bohinjem; 19.predsednik madžarske vlade; 21.prostor za pevce v cerkvi; 22. portugalska kolonija na Kitajskem; 23; predstavnik iglavcev; 24.Andrej Vovk; 25.Stritarjev roman; 26. žuželka iz skupine dvokrilcev;27. Hrvatsko ime; 28.franc. filozof; 29. šport s katerim se veliko ubada moderna policija; 31. predsednik izvršnega sveta SR Slovenije; 32.ukana,finta; 33. švicarsko mesto ob Genevskem jezeru.

Navpično:

1. manjša rana; 2. ruski pisatelj; 3.igralec; 4. loo kg; 5.zvok; 6. enaka soglasnika; 8. viking; 9. vulkan na Siciliji;10.ribja koščica; 11. osebni zaimek; 12.Irena Žgur; 14. posušena trava; 16. glavno mesto Japonske; 18.združenje kapitalističnih podjetij; 19. ime, Bacha; 20. francoski pisatelj (Antole);22. objekt na cesti; 23. pruski pisatelj Nobelov nagrajenec; 25.glavna sestavina atmosfere; 26.mensura(slov.); 27. življenski sok; 28.etiopski plemenski poglavar; 29. Kutina; 30.ploskovna mera; 31.Mile Ulm.

KRIŽANKA C

Vodoravno: 1. šolska torba; 8.vpogib telesa; 9.oblina; 10.aparati; 11.mrežasta tkanina; 12.moško ime; 13.Ivan Minatti;14.slovan-sko pivo; 15.lepotica; 18.prometni objekt; 21. italjanski film; 23. Kranj; 24.bizantinska jed; 25.slov. grafik; 26. pod; 27.ptica morij; 29.indijski veletok; 31. potomec(ljubkovalno); 32.Slov. pisatelj Jakob; 34.pomol; 35.noga;36. star Slovan.

Navpično: 1.pomladanski mesec; 2. vroča voda; 3. tigrova samica; 4. ameriška zvezna država; 5. vlivalnik; 6.nasprotje začetka; 7.Karenina; 9.človek, ki upa proti upanju; 16.odjemalec; 17;želelni naklon glagola "biti" v latinščini; 19.emajl; 20. trobilo; 22. čarovnik; 25.izbranci; 28.igralna karta; 30.otroci; 33.pristojbina;

Čuk Mare

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

ISKRE: glasilo semeniščnikov v Vipavi

LETO: VII.

ŠTEVILKA: 2--3 10. februarja 1975

NASLOV UREDNIŠTVA:

Vipava 149, 65 271 Vipava

UREJATA: Jurij Paljk, Andrej Vovk

ODGOVORNI UREDNIK: Pavel Sporn

VINJETE: H. Lupus

MATRICE: Čuk Marko

RAZMNOŽENO: v 150 izvodih

TISK: Janez Celar, Marijan Ruter, Anton Tori, Dušan Strle

ISKRE

Inv.št.
19080

Škofjska gimnazija

Semenišče Vipava

